

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8225202193
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2025:8225202193.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníková 3479/3A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 240,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.08.2025 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplata sumy 1.200,00 Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 3Csp/9/2024 o vydanie bezdôvodného obohatenia bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v uplatňovanom nároku, rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 3Csp/9/2024 zo 17.07.2024, v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov sp.zn. 27CoCsp/5/2025 z 27.05.2025, ktorý nadobudol právoplatnosť 13.08.2024 (ďalej len Základné konanie). Súd rozhodol, že žalovaný je povinný vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 2.442,90 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2.442,90 eura od 04.05.2024 do zaplata. S poukazom na § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. uviedla, že ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadost'učinenie (ďalej len PFZ) za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v Základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa obchodník nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. V tejto súvislosti dala do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadost'učinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadost'učinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadost'učinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na

súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Nakoľko je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. PFZ vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu si uplatňuje vo výške 1 200,-- eur, to je vo výške cca 50 % zo sumy, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnom konaní, t.j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 3Csp/9/2024 zo 17.07.2024, v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov sp.zn. 27CoCsp/5/2025 z 27.05.2025 a ich odôvodnení, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej.

2. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 08.09.2025 k žalobe uviedol, že neuznáva žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Žalovaný má za to, že žalobkyňa finančné zadosťučinenie neprislúcha, nakoľko neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobkyňa nevznikla. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že ako môže byť poskytnutá dlžníkovi právna ochrana, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, nakoľko si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Žalovaný má vedomosť a rešpektuje rozhodnutie vydané v konaní vedenom Okresným súdom Bardejov sp.zn. 27CoCsp/5/2025, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp.zn. 27CoCsp/5/2025. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerane. Vzhľadom na to, že sa žaloba dotýka zmluvy o úvere č. 800502886 uzavretej dňa 28.05.2013, žalovaný predovšetkým z opatrnosti vznáša námietku premlčania práva uplatneného žalobkyňou, a to bez uznania jeho existencie. Zásada hospodárnosti konania vedie súd primárne k posúdeniu možného premlčania žalobou uplatneného práva, pretože v prípade, že žalobou uplatnený nárok je skutočne premlčaný, je zbytočné ďalej skúmať, či tento nárok je alebo nie je dôvodným. S poukazom na čl. 2 ods. 1,2 CSP požiadal súd, aby pri posudzovaní uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama porušila viacnásobne zmluvné ustanovenia úverovej zmluvy. Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo – právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným. S poukazom na čl. 5 CSP uviedol, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len jeho deklaráciu. Žalovaný je ďalej toho názoru, že žalobkyňa žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Priznanie žalobkyňou požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých

prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Žalovaný žiadal súd, aby pri posudzovaní žalobkyňou uplatneného práva posudzoval konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovaného a pri rozhodovaní vzal do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontrakčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásila, že si Zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Za spornú považuje aj výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa nijako relevantne neodôvodnila výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktoré určite nie je primerané a čo teda považuje za primeranosť. § 3 ods. 5 ZoS je zákonným ustanovením s relatívne vágnou hypotézou. Predpoklady priznania finančného zadosťučinenia sú nasledujúce: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoS a osobitnými predpismi; - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti; - primeranosť zadosťučinenia; - zodpovedná osoba. Všetky vyššie uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne, t.j. nepostačuje naplnenie len niektorých z nich, ale musia byť naplnené všetky súčasne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo – právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo – právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobkyňu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyňi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Nemožno však opomenúť, že práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že sa úspešne domáhala svojich spotrebiteľských práv, na druhej strane je potrebné uviesť, že to bola žalobkyňa, kto žiadala o úver. S poukazom na vyššie uvedené, za daného stavu a s ohľadom na opakované ľahostajné konanie žalobkyne, výška uplatneného finančného zadosťučinenia nezodpovedá svojmu účelu, teda pôsobiť preventívne naprieč existujúcich spotrebiteľských vzťahov. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia. Konanie žalobkyne formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobkyňa sa teda mohla brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania.

3. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 03.10.2025 k vyjadreniu žalovaného uviedla, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v základnom konaní je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva, keďže sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. V zmysle rozhodnutia vydaného v základnom konaní je evidentné, že na súde úspešne uplatnila porušenie svojich práv, ako aj povinností žalovaného ustanovených týmto zákonom, resp. osobitnými predpismi, čím naplnila

hypotézu právnej normy uvedenú v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. V zásade je v práve potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pričom pri citovanom ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukazujem navyše na formálno-systematický výklad (argumentum a rubrica), keďže účelom a zmyslom zákona je „ochrana spotrebiteľa“ a na nadpis § 3 predmetného zákona „Práva spotrebiteľa“. Nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia. Vo vzťahu k výkladu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022. V žiadnom prípade nemožno uloženie povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a dokonca privodil spotrebiteľovi nielen ekonomickú ujmu. Judikované porušenia vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením takejto argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. V súvislosti s naznačenou argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1 200,- € je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností alibisticky ospravedlňuje. Uvedená výška je nanajvýš v minimálnej miere primeraná aj s ohľadom na výšku sankcií (pokúť až do výšky 50 000,- €), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Národná banka Slovenska. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Ďalším kritériom posudzovania primeranosti je aj recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Ak by sa analogicky použila terminológia trestného práva, tak súdy by mali pri úvahách o PFZ zohľadňovať v neprospech dodávateľov v ich postupoch voči spotrebiteľom tzv. špeciálnu recidívu dodávateľov, teda PFZ zvyšovať a nie znižovať. Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek množstvu rozsudkov vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva. Poukázala pritom na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/31/2018 zo dňa 16.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/104/2017 zo dňa 29.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.08.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co/30/2018 zo dňa 28.06.2018. Ďalej poukázala na aj na rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1.194,98 €, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Ďalej poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10CoCsp/98/2022 zo dňa

25.01.2023. V skutkovo a právne obdobných veciach poukázala na najnovšie rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/22/2024–166 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška PFZ 1 500,- € a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/9/2024–138 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška PFZ 500,- €, t.j. viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v tzv. základnom konaní. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023, podľa ktorého „je primerané finančné zadosťučinenie v neproporcionálne nízkej výške 100 eur. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalobcov v tejto časti za dôvodné“. Poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorým bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, pričom v tomto konaní bola priznaná suma PFZ vo výške 3 000,- €. Z ďalších novších rozhodnutí (z roku 2024), ktoré má k dispozícii poukázala príkladmo na: rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024, ktorým bola priznaná suma 1.862,23 € (kde bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo vo výške 962,23 €), rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/9/2024–108 zo dňa 01.10.2024, ktorým bola priznaná suma 1.089,47 € (bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo vo výške 189,47 €), rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024-150 zo dňa 27.06.2024, ktorým bola priznaná suma PFZ 2 000,- € (bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo 3 417,- €), rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/18/2023–178 zo dňa 29.01.2024, ktorým bola priznaná suma 2.583,98 € (t.j. 100 % zo sumy vykonaných zrážok zo mzdy). Pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie novelizované ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje vznik ani hrozbu ujmy. Vo vzťahu k argumentácii, že žalobkyňa nevznikla žiadna ujma, poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Z dikcie citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovaného. Poukázala, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo bezpochyby aj majetkový charakter. Zároveň uplatňovaním svojho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

4. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 22.10.2025 k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že má za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich všetkých predošlých podaní a vyjadrení, na ktorých trvá v celom rozsahu. Konanie žalobkyne formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobkyňa sa teda mohla brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobzretného a ľahostajného konania. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadne priznanie náhrady finančného zadosťučinenia vo výške špecifikovanej v žalobe za neprimerané. Žalovaný má za to, že domáhanie sa žalobkyne primeraného finančného zadosťučinenia nezodpovedá požiadavke všeobecnej spravodlivosti, nebolo by vhodné ju priznať. Žalovaný považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu prípadné priznanie náhrady finančného zadosťučinenia za neprimerané.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 09.12.2025, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobkyne a právneho zástupcu žalovaného, pričom na pojednávanie sa dostavil právny zástupca žalobkyne. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie nedostavil, pričom žalovaný podaním doručným súdu dňa 08.12.2025 ospravedlnil svoju neúčast' a súhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti. Keďže boli splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, súd vec postupom podľa § 180 C.s.p. prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

6. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v základnom konaní úspešná, pričom tunajší súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie vo výške 2.442,90 Eur. Žalobkyňa v súlade s § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pričom jeho výška sa odvíja od výšky bezdôvodného obohatenia, vzhľadom k čomu v žalobe žiadali priznať sumu vo výške 1.200,00 Eur. Má za to, že navrhovaná výška je primeraná a plní aj účel primeraného finančného zadosťučinenia vzhľadom k recidíve žalovaného vo vzťahu k spotrebiteľom.

7. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením listín a to rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 3Csp/9/2024-30 zo dňa 17.07.2024, uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 27CoCsp/5/2025-74 zo dňa 27.05.2025, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

8. Rozsudkom pre zmeškanie žalovaného Okresného súdu Bardejov č.k. 3Csp/9/2024-30 zo dňa 17.07.2024 vo veci žalobkyne proti žalovanému o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.442,90 Eur, a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok tunajší súd rozhodol takto:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.442,90 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2.442,90 eur od 04.05.2024 do zaplataenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

III. Vec v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v y l u č j e na samostatné konanie.“

9. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.05.2025 č.k. 27CoCsp/5/2025-74 o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 3Csp/9/2024-30 zo dňa 17.07.2024 bolo odmietnuté odvolanie a žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

10. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

11. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „zdrúženie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti poruškiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Zdrúženie sa môže na súde proti poruškiteľovi domáhať, aby sa poruškiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie poruškiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie poruškiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom uvedené ustanovenie je potrebné aplikovať v zmysle aktuálne platného a účinného zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže k porušeniu spotrebiteľských práv žalobkyne došlo zmluvou zo dňa 28.05.2013, pričom podľa § 53 ods. 1 aktuálneho zákona o ochrane spotrebiteľa sa nároky z uvedenej zmluvy posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024, t.j. podľa zákona č. 250/2007 Z. z. Citované ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovriešenie

ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

15. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 3Csp/9/2024. V predmetnom konaní sa žalobkyňa voči žalovanému domohla uloženia povinnosti žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 2.442,90 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2.442,90 Eur od 04.05.2024 do zaplataenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku tak ako to vyplýva z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 17.07.2024. Žalobkyňa teda relevantným spôsobom preukázala porušenie zákonnej povinnosti dodávateľa poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobkyne dôvodná.

16. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 240,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný ako dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný vo vzťahu k žalobkyni požadoval zaplataenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval zo zmluvy o úvere, v ktorej pre absenciu jej obligatórnych náležitostí, je úver posúdený ako bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa sa až následne súdnou cestou domohla vrátenia tejto časti titulom bezdôvodného obohatenia. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 240,00 Eur ako finančné zadosťučinenie, je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľa a súčasne popri judikovanej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Priznaná suma 240,00 Eur zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 3Csp/9/2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 27CoCsp/5/2025 bol dodávateľ označený za účastníka zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobkyni formulovanú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú právnu úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon stanovuje, pričom ním vopred pripravená formulovaná zmluva neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobkyňa ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohla. Súd zohľadnil,

že žalobkyňa sa v základnom konaní domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.442,90 Eur a vzhľadom k uvedenej výške bezdôvodného obohatenia, súd považoval primerané finančné zadosťučinenie za uvedené porušenie práv a povinností dodávateľom vo výške 240,00 Eur, čo predstavuje zhruba 10 % výšky bezdôvodného obohatenia, za primerané. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 240,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Vzhľadom k uvedenému súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 240,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 960,00 Eur žalobu žalobkyne II. výrokom ako nedôvodnú zamietol.

18. K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd uvádza, že k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej. Vo veci Okresného súdu Bardejov sp.zn. 3Csp/9/2024 rozsudkom zo dňa 17.07.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 27CoCsp/5/2025 zo dňa 27.05.2025, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 13.08.2024 sa žalobkyňa domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia mala žalobkyňa v konaní plný úspech. Rozsudok Okresného súdu Bardejov sp.zn. 3Csp/9/2024 zo dňa 17.07.2024 nadobudol právoplatnosť dňa 13.08.2024. Právoplatným ukončením konania vo veci sp.zn. 3Csp/9/2024 Okresného súdu Bardejov (13.08.2024) bol naplnený predpoklad uplatnenia porušenia práva alebo povinností umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 19.08.2025, teda v čase, keď ešte neuplynula všeobecná trojročná premlčacia doba vyplývajúca z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k uvedenému súd žalovaným vznesenú námietku premlčania posúdil ako nedôvodnú.

19. Záverom súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

20. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa bola v konaní čo do základu nároku úspešná v plnom rozsahu, pričom výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Súd nezhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. Žalobkyňa má ústavné právo domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou, rovnako tak má ústavné právo nechať sa v uvedenom konaní zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom, pričom o náhrade trov konania sa primárne rozhoduje podľa zásady úspechu v spore. Ak by žaloba žalobkyne bola v celom rozsahu zamietnutá, v zmysle zásady úspechu v spore by mal žalovaný, ktorý je taktiež zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, právo na náhradu trov konania. Žalobkyňa na základe výsledku základného konania, v ktorom sa domohla voči žalovanému určenia neprijateľnosti ôsmich zmluvných podmienok, sa v tomto konaní domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia, pričom žalovaný napriek ustálenej rozhodovacej činnosti súdov o obdobných nárokoch spotrebiteľov voči dodávateľom, uplatnený nárok žalobkyne popieral i čo do základu v celom rozsahu, čo neodôvodňuje postup podľa § 257 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).